

300 Sopir-al-Sudoj

e-Librigita de Elerno

Julio, 2007

Vortoj de Kompilinto

Por faciligi lernadon kaj studadon pri Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan), unu el ĉinaj fiksformaj poemoj, ni kompilis ĉi tiun kolekton, kiu entenas 314 pecojn de Sopir-al-sudo verkitajn de dek aŭtoroj. Sopir-al-sudo estas unu el la plej ŝatataj fiksformaj poemoj kaj populariĝas en ĉina popolo, precipe en ŝatantoj de ĉina antikva kulturo.

Sopir-al-sudo havas jenan skemon: kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo de xa,xa,a (x=senrima).

kompilinto

Ardo

Guto da paseoj

Neĝeroj
tremante flosas,
ventetoj fridaj blovas,
Ho, kion mi elfosas?
memoroj ja ĥaosas.

Kruela disiĝo

Printempo
ankoraŭ frida
vi diris, ke vi iros
kun adiaŭ' perfida
Ĵaluzo rida

Ĉu vere?
vi ne diris foriri
dum lasta amrenkonto
vi hastas ja foriri?
mi jam kapgiris.

Jam palas
vizaĝo via
Kapline mi amsopiras
vin kun amkoro pia
jam tre ebria.

Matene
mi vokis ne vin
neniu diris al mi
al kie mi vidus vin
Mi vokas plu vin

Sendanke
kaj senkompate
Vi trafas mian koron
per glavo sangobata
Sen spur' korbata.

Primaveraj Elegioj

vi jesis
ke vi foriros

konfirmis onidiron
vi pri la hast-foriro
kun firma spiro

refoje
tre tre tremante
mi premas vian manon
senvorte rigardante
vin ŝtoniĝanta

ne diru
korŝirajn vortojn
ankoraŭ ne la tempo
por tranĉi la aorton
difini l'sorton.

.....

ne haltis
susura pluvo
ĉijare ne ŝanĝiĝis
la rivereta fluvo
korŝira pluvo.

zefiro
kun flirta pluvo
en frida primavero
mi vidis vin en rufo
kun pasi-fluo

Eto

Neĝa Vespero

neĝflokaj
kuŝas sur tero
mi dronas en medito
kie troviĝas vero?
en la sufero.

Lanc' kaj Ŝildo (ĉina antikva fablo)

Antaŭe
en la bazono
persono estis, kiu
ofertis per komparo
de sama varo

la lancon
kun akra piko
kaj la ŝildon solidan.
Li blagis al publiko:
“Kia efiko!

Jen lanco
mia ja povas
trapiki ajnan ŝildon,
kiun oni ja trovas
kaj vere provas
enmonde!”

Kaj post momento,
li laŭdis fanfarone:
“Sen ajna ostento,
sen komplimento,

jen ŝildo
mia solida
plej estas sub la suno!
Kia ajn lanc’ insida,
akre rapida

ne povas
trapenetri ĝin!”
Apudstaranto ĉuis:
“Ki’ okazos en la fin’,
se, jen kun obstin’,

fortulo
pikos senpere
per via propra lanco
al via ŝild’ severe?”
Stupora vere

vendanto
jen kiel ŝtono
sin tenis senrimede,
sen klariga rezono
sen respond-dono.

Stela Nokto

malklare
para siluet’
en brakumada ringo
ame kveras en sekret’

kun verva impet'

Kuir-Fumo

la fumo
sor malrapide
tag-post-tage egale
panj' kuiras memfide
kaj mienride

la fumo
— patrina poem'
pri ŝia kulturad' de
bone selektita sem'
kun elkreska em'

la fumo
— mia rekordo
ekde knabec' al junco
de naiva viv-tordo
al sukces-pordo

Knabeco

Okaze de Infana Tago

knabeco
la suno ora
prilumas mian koron
kristalan kun favora
la lumo glora

knabeco
ondanta maro
alportas al mi larmojn
pri pasintaj koŝmaro
kaj petol-faro

knabeco
floro aroma
beligas l' ordinaran
vivon kun ĝojo doma
kaj simpla noma

knabeco
numero blanka
jen min al firmamento
profunda kaj blu-planka
ĉagren-senmanka

knabeco
gajplena roĵo
forfluis malproksimen
kun mia plend-malĝoĵo
fojon post fojo

Guozhu (1938-)

Prov' primitiva, prov' kreiva

— La unuaj 17 ĉineskoj
Yijiangnan(Sopir-al-Sudo)

Arkivo
pri prov' kultiva
antaŭ tridek kvar jaroj.
Ĉu iom primitiva?
Jes, kaj kreiva.

1.

Petaloj
falas senbrue
en ĝarden'. Trans kurteno

pluvadas kontinue
kaj silke blue.
(1973-01-03)

2.

Ĉu fajro
sovaĝa povas
forleki herbojn? Ho ne!
Jen vent' printempa blovas,
kaj herb' jam novas!
(1973-01-03)

3.

Suferis
ĉiam turmente
patriot'. Dum filistroj
vivon ĝuis kontente,
indiferente.

4.

Post pluvo

ĉu begonio
restas la sama? Sciu!
nun grasas nur folio,
krome nenio.

5.

Kamparon
kisas ĉielo,
kaj ĉarma luno tentas
boaton en rivero
per sorĉa belo.

E L E R N O

6.

En kolzojn
kaŝe evitas
jen flava papilio.
Fulme knab' alrapidadas---
ĝin jam ne vidas!

7.

Lumigu!

ke mi refoje
konstatu: ĉu ni vere
revidas nin, aŭ foje
nur songas ĝoje?

8.

Nenio
en song' min bridas:
Trans pont' jen mi denove
al via dom' vizitas,
serene ridas.

E L E R N O

9.

Ascendas
mi nur silente
sur pavilonon, kie
saturas lun' arĝente
svelta krescente.

10.

Karese,
hirundoj vekas.
Ĉe lag' jen persikfloroj
jam eĥe flori ekas
kaj onden lekas.

11.

Se vi sur
Lushan vin trovas,
certe vi l' monton, kies
pejzaĝ' senĉese novas,
koni ne povas.

12.

Al dandoj
malsat' ne ĝenas
dum al viv' de kleruloj
ĉiam suferoj venas,
mizeroj plenas.

13.

En pluvet'
dorse sur azen'
veturante la poet'
lulis sin per rava tem'
taŭga por poem'.
(1973-01-10)

14.

Suferis
ja preskaŭ ĉiam
de amsopir' turmentojn.
Sed ĉu mi havus iam
penton? Neniam!

15.

Kiam vent'
taŭze flirtas kun
nuboj, super Fen-river'
ĉiampli forflugas nun
ostard' en aŭtun'.

(1973-01-12)

16.

Dancas jen
kirle ĉe Yanshan
mate grandaj la neĝflok'
tumulte en ocean'
de frosturagan'.

17.

Ĉielo
kiel volb' pendas
super step'. El herbondoj
ŝafaro ekprezentas
sin, kiam ventas.

(1973-01-19)

Triope Berilas

Triope
jubileuloj

sur paĝo de Penseo
berilas kun stimuloj
benate de gratuloj

Fierinda Rekordo

Penseo
nun en kompleto
de cent kvardek numeroj
aperas en la reto—
venk' de stafeto.

(2003-07-09)

En du monatoj

I.

Disfloras
du cent poemoj
en ĝardeno ĉineska.
Dank' al verdaj agemoj
fruktas la gemoj.

II.

Alies
nesamaj ŝatoj:
diskutoj kaj disputoj,
same en du monatoj —
nul rezultatoj!

Rava Kunvojaĝo

Nin ravas
sorĉa pejzaĝo
de Kokos-urb', Xinglong, kaj
blanksabla Yalong-plaĝo
dum kunvojaĝo!

Hainan en harmonio,
sorĉe belas la pejzaĝo:
Kokos-urbo, Xinglong, kaj
Yalong-plaĝo.

Nin ravas Ĉielranda
kunvojaĝo.

Rekordas seminario !

2007-02-13

Sekve post mesaĝoj de Komencantino

Fabloj el
Ezopa Saĝo
jen aperas ĉineske
dank' al via kuraĝo,
lerto, kaj saĝo.

Mi legas
en vera ĝuo.
Kaj la originalon
nun aldonas per gluo
kun asiduo.

Kompara
lego konstatas,
ke vi bone adaptis,
la versoj delikatas,
kaj ni tre ŝatas!

(2007-03-06)

Komencantino

Eta Pluvo

pluveto
frapas pogute
en venta kirla hurlo
son-muzikas liute
kvazaŭ salute

Valora Paŝo

— la unuaj 17 ĉineskoj Yijiangnan

naiva
komenca paŝo
tamen bazo masiva
por belo perspektiva
k' ĉinesko viva

Libero

liberon
ĝuis ĉevalo
povas laŭplaĉe troti
en kampo kaj tra valo

eĉ tra ĝangalo

alvenis
cervo malbona
malpurigis fontakvon
tretis herbojn fripona
kun moko sona

ofendis
li per fiago
ĉevalon ĝis indigno
tiu volis pro l' plago
venĝi por pago

sed cervo
lertis en kuro
ĉeval' lin vane kaptis
kun granda malplezuro
sen ajn mezuro

ĉevalo
sin turnis al vir'
por helpe mortigi lin
je sia venĝa dezir'

de ronĝa korŝir'

la homo
promesis jese
kun postulo almeti
bridon, selon necese
certe permese

ĉasisto
rajdis fine
surĉevale por ĉasi
kaj lanctrafis obstine
cervon ruine

de tiam
vole ne vole
fariĝis sklav' de l' homo
kun bridŝnuro surkole
en stal' izole

(adaptita el *Ezopa Saĝo* de Kalocsay)

Taŭro kaj Kulo

Flugfalis

malgranda kulo
sur la kornon de taŭro.
Post ioma temprulo,
la eta ulo

kompleze
diris al taŭro,
“Se mi tro pezas por vi,
do diru sen bedaŭro,
tiel ke kaŭro

mia sur
vi tuj rapide
ĉesiĝu per forflugo.”
La taŭro diris fride,
“Ba! laŭdecide

alflugu,
kaŭru kaj foren,
ho giganta, mi fakte
ne prenas vin enkoren
nek vin ignoren.”

(adaptita el *Ezopa Saĝo* de Kalocsay)

Leporoj kaj Vulpoj

Leporoj
batali pretas
kun agloj pri tereno.
De vulpoj ili petas
helpon, kaj ĵetas

parolon
la jenan tiuj:

“Volonte, se ni scius,
batali kontraŭ kiuj
kun kiuj ĉiuj.”

(adaptita el *Ezopa Saĝo* de Kalocsay)

Ezopo

Ezopo!
Ĉu estis vere,
aŭ li ne estis tute?
Rakontas oni klere
sed svag-aere.

Li tamen
vivadas ĝis nun
eĉ se li ne jam vivis.
Se Hellas naskis lin kun
anim' sub la sun'

ĝi fakte
lin kreis vive.
Laŭdire kiel sklavo
en Friga, efektive,
kore naive,
li estis
platnaza, lama
malalta, ŝveloventra
knabo sen vervo flama,
mutulo fama.

La mastro
al kamp-laboro
lin sendis, ĉar li taŭgis
nenie. Per rigoro
de pikdoloro

kunuloj
lin mokis aĉe
pri liaj malbeleco,
muteco vorte kraĉe,
ĉiam laŭplaĉe.

Kaj krome,
je lia muto,
akiris ili multon.
Ekzemple, per imputo
de mav-konduto

de l' ŝtelo
de mastraj figoj,
akuzis ili, ĉar li
per vorta senkulpigo
kontraŭ l' intrigo

ne povis
ekskuzi vorte.
Ezopo trinkis akvon
varman kaj langon forte
premis elporte,

vomis, kaj
signis permane
al mastro, ke li ĉiujn
devigu fari same.
Oni senvane

eltrovis
ŝtelistojn vere.
Li do sin savis, liaj
kunuloj jen kolere
kaj netolere
kontraŭ li
kraĉis lamente
antaŭ la mastro. Foje
arbare li renkonte
eltrovis, senatente,

Artemis-
pastrinojn dense
de l' arbaro perdintajn
vojon, kaj li senpense,
kaj senintence

al ili
la vojon ĝustan.
Ensonĝe li pro tio
akiris pagon justan—
ili igis rustan

la langon
parole pova,
kaj eĉ ne ordinare.
Li tamen ne per nova
lango saĝkova

li bone
ja sin defendis
kontraŭ la kamlunio.
La mastro lin forsendis
kaj lin forvendis.

La mastro
nova lin lokis
por varto de l' infanoj,
sed hejme li elvokis
kaj eĉ provokis

konsternon
jen pro malbelo
sia. Post baldaŭ l' mastro
lin portis sub vip-pelo
al foir-celo

kune kun
la karavano.
Ĉe ekiro permesis
oni al la infano
en mava sano

elekti
ŝarĝon laŭvole.
Je ĉies mir', li portis
plej pezan ŝarĝon fole
kaj senparole

jen sur sin.
Sub la pan-korbo,
la plej peza, li prekaŭ
falis pro febla korpo,
sed post manĝsorbo

fojfoja,
la korb' fascine
fariĝis jen malplena,
atinginte sunkline
foiron fine.

Ĉi tie
pri li marĉandis
la filozofo Xanthos.
Komence arogantis
kaj pridemandis

ridaĉe
disciploj liaj,
sed kiam li respondis
per vortoj kaj raciaj
kaj saĝ-konsciaj,

ili mem
al majstro donis
monon por aĉeti lin.
Ili l' sklavon bezonis,
kaj bone konis.

La majstro
al sia bela
edzin' donacis sklavon
la novan, sed l' anĝela
ino malhela

fariĝis,
ĉar ŝi atendis
belan kaj junan sklavon.

La milito etendis
kaj pli kresĉendis

inter
de l' saĝa sklavo
kaj bela majstredzino.

Laŭdire, l' majstr' per savo
el brua kavo

kvelera
lin tiris pene,
ĉar tiu eble servis
kaj helpis pli utile
ĉe tiu brile.

Tiame
majstro promesis
al sklavo liberigon,
sed neniam kapjesis,
ti' ne sukcesis.

La sklavo
lin ĉikanetis
la filozofon kaj per
pika ag' lin raketis:
jen foje petis

la majstro
por manĝon lenton,
kuiris li nur grajnon;
Foje kaŭzis lamenton,
Li, naŭzan senton:

la majstro
de la festeno
frandaĵon sendis per li
hejmen kun vorta ĉeno:
"Ĉe hejmraveno,

donu al
la delikata
delikataĵon.” Kaj li
ĝin donis al malsata
hundo ŝatata.

L' edzino
indignis vere
tiel ke ŝi ne volis
lin vidi plu espere,
sakris severe.

La majstro
jen malespere
Ezopon riproĉegis.
Repondis li tolere
kaj senfiere:

“Mi agis
ja laŭ ordono
precize. delikata
plej estas en salono
ne la persono

sed hundo.
Ĝi ĉiam kuras
al vi ĉe hejmeveno
via, kaj vi plezuras
kaj bonhumuras.

Kaj kiel
ajn vi rigore
ĝin traktas, ĝi ne volas
forlasi domon ignore
kaj malfavore.

La vero
l' edzinon povis
ne teni hejme, fuĝis
ŝi al la patro, kovis
haton, forŝovis

la hejmon.
Flat' aŭ donaco
aŭ promes' ŝin ne povis
tiri al hejma paco.
Jen kun sagaco

Ezopo
al li promesis
reporti la virinon.
Siajn planojn li pesis,
fine sukcesis

elpensi
rimedon bonan:
li iris al foiro
kaj faris fanfaronan,
superbezonan
aĉeton
por la festeno
granda, kaj famigis, ke
Xanthos, en teda ĝeno
de senreveno

de sia
edzino kara,
intencas reedziĝi.
Nu, post tio blondhara
ino erara

revenis
hejmen rapide.
Laŭdire, l' filozofo
petis al li decide
juĝi klarvide,

kio plej
estas utila.
Ezopo diris jene,
“La lango estas brila
plej en subtila
hommondo,
ĉar vi ja devas
per ĝi preĝi kaj danki
al Dio, kaj ricevas
benojn, kaj levas

animon
ni altspirita.
La lang' al saĝo vortojn
donas, kaj per ĝi,
senhezita
kaj neevita

ni veron
parolas tute,
kaj ĉiu ĝojo fontas
jen el ĝi absolute.”
Kaj ŝajn-diskute

la majstro
demandon donis
pri plej nociva aĵo,
ankaŭ Ezop’ admonis
kaj plu rezonis

per lango:
“Lango nature
estas la plej nociva.
Ĝi flatas senmezure
al rango nure

senviva
kaj senmerita,
al kalumni’ , delogo
kaj mensogo irita
kaj ĉion spita.

Ĝi diras
la argumentojn
malverajn kaj subfosas
familiojn kaj gentojn
kaj homajn sentojn.”

Laŭdire
deziris banon
la filozofo foje
kaj sendis la helpmanon,
la sklavan nanon

iri al
la bana domo
por rigardi, ĉu tie
troviĝas tro da homoj
kun ŝvit-aromo.

Ezopo
iris kaj staris
ĉe la pordo. Survoje
la vojon ŝtono baris
kaj vere faris

venanton
stumbli sufero.
Sed ĉiuj lasis resti
ĝin tie jen surtere.
Iu kolere

postlonge
flankĵetis vole
ĝin. Li revenis hejmen,
raportis: homo sola
troviĝas fole

en banej'.
Alia rakont'
diras, ke l' filozofo
atendis por la renkont'
de sia fak-rond'

amikojn
kaj ĉe la pordo
Ezopon li starigis
por teni bonan ordon.
Li, kiel lordo,

ordonis,
ke lasu sole
li enen filozofojn,
por ke tedu laŭvole
ne aĉparole

vulgaraj
homoj. Alvenis
filozofoj kaj ĉiun
li ofendis aŭ ĝenis,
aŭ bari penis.

Nu, ĉiu
iris kolere.
Kaj postan tagon Xanthos
riproĉis lin severe,
malbenis vere.

Ezopo
respondis jene:
lia devo je estas
enlasi memkomprene
ilin senĝene,

sed kiuj
vere facile
ekkoleris, forkuris,
tiuj ne laŭkonsile
kaj ne simile

ja estas
en senco vera
filozofoj, sed povra
popol' kun malsupera
aspekt' malklera.

Rakontas
oni tre klare,
ke l' filozofo trovis
trezoron senerare
kaj malavare

helpe de
Ezop' varmkora.
Li devus la duonon
donis al penlabora
Ezop' fervora,

sed li ne
divide volis
kun li l' riĉaĵon grandan,
nek pri liber' parolis,
kaj eĉ strangolis

promesojn
siajn kruise.
Por teni la sekreton
Ezopon li karcere
fermis senpere.

Sed kiam
en l' urb-agoro
la Samosanoj svarmis
torente je fest-horo
kun ĝoja koro,

el l' alto
plonĝis subite
aglo, kaj kaptis l' urban
blazonringon senspite,
forflugis glite,

kaj ĵetis
ĝin senatende
en la sinon de sklavo
kaj pafiĝis nubfende,
alten ascende.

Ekkrio
“Mesaĝo dia!”
Popolo sin al Xanthos

turnis kun koro pia
kaj iluzia

por vere
deĉifri certe
ĉielan la mesaĝon.
Li en mediton sperte
falas, sed lerte

ne povis
li en dilemo
respondon trovis, kaj li
konfuzis pri l' problemo
de l' urb-emblemo.

Troviĝis
en la danĝero
nun lia tuta famo.
Nevole la espero
pri solva vero

metiĝis
al cerba saĝo
de Ezopo, kiu ja
fojfoje kun kuraĝo
al liber-naĝo

petadis.
“Solvos l’ aŭguron
mi, sed nur, se ĝin mi mem
rakontos kun plezuro,
per rond-veturo,

al plebo
en urb-agoro,”
li diris, “Vidu, el ti’
vi profitos kun gloro
kaj la favoro

de l' plebo:
Estas fiero
de l' mastro l' saĝa sklavo.”
Do, Xanthos kun sincero
kaj per prefero

kunvokis
konsilantaron
kaj popolon en placon.

Kiam en homan maron
sian amaron

de malbel'
aperigis li,
eksonis murmuro de
seniluziiĝ' kaj kri'
de antipati'

kaj mokoĵ.
Sed per parolo
nobla li sin defendis:
“Ni Samosa popolo
kun longa gloro!

Ne juĝu
ja laŭapere
personon. Jes, mi estas
malbela jen ekstere
eĉ netolere.

La pura
kor' kaj la belo
de l' animo devigas
je respekto ĉielon
de brila helo.”

Korife'
la amason nun
admonis, kaj Ezopon
petis: “Ne koleru kun
maltrankvila pun’

pro l' bruo
de la senkleraj,
sed diru, se vi scias
ion por bonoj belaj
de l' urb' supera.”

Ezopo
tiam komence
diris, kiom da fojoj
li jam sendiference
helpis intence

la majstron
savis fervore,
kiomfoje promesis
tiu al li favore
kaj bonhumore

liberon,
sed ju pli multaj
liaj servoj, mizera
des pli ja senrezulta
kaj senkonsulta

fariĝas
la liberigo.
Postulis la popolo
al Zanthos, per instigo,
tujan malligon

de l' brava
kaj saĝa sklavo.
L' urbestro deklaris al
Xanthos: "Ezopa savo
el via havo

vizaĝas
jen elektojn du:
Aŭ vi lin liberigos
aŭ mi laŭ l' ofic-influ'
tion faros, nu,

ja kontraŭ
via deziro."

La filozofo vole-
nevole sen ajn diro
pri la deiro

de Ezop'
kaj lin ĉeloke
liberigis. Nun Ezop'
ĉielsignon elvoke
klarigis ŝoke:

“La aglo,
estas bird-reĝo,
ĵetis aŭtonomian
simbolon per fortstreĉo,
laŭ ĉiel-leĝo,

al sklavo.
Tio kristale
signifas, ke ĝi jugos

la urbon, kaj fatale
la urbo fale

liberon
perdis rapide.”

Pli poste vere venis
senditoj multimide
de l' Lidja gvide

de l' reĝo
Krezo postulis
submetiĝon, tributon.
Timiĝ' tra l' urbo rulis,
indigno brulis.

Ezopo
rifuzis fere
submetiĝon per vortoj
kaj deklaris fiere:
“Aŭdu parkere,

senditoj!
Antaŭ l' popolo
du vojoj kuŝis klare:

unu voj' per doloro
kaj sen konsolo

ekiĝas
kaj finiĝas jen
je paco kaj libero.
L'alia, sen pen', sen ĝen',
sed kun katen'

komence
ŝajnas altira,
kaj finiĝas en amar'
ĝi al sklavec' korŝira
kaj ĝemsuspira

kondukas.
La Samosa gent'
naskiĝis ja libera,
volis kun libera sent'
je ĉiu moment'

vivadi,
ne kiel brute.
Por defendi, ajn forton
ni ja konkeros tute
kaj absolute!"

Nun Krezo
volis per arme'
ataki kontraŭ l' urbo
spitema. Li sciis, ke
l' instiganto de

rezisto
estas ververa
Ezop', do li postulis
de la urbo fiero
kun volo fera

elsendon
de Ezopo mem.
Tiu al Samosanoj
rakontis la fablon jen
kun simila tem’

pri ŝafoj
naivaj rare:
“Militis longan tempon
jam ŝafgrego amare
kontraŭe are

spite al
la lupa hordo.
Lupoj venkis nature,
havante pli da forto.
Pendis la morto

sur ŝafoj.
Do ili fine
federis sin kun hunda
kohorto por obstine
kaj discipline

batali.
Kun helpo forta
de hundaro, forpelis
ili lupojn per orda
batad' ŝirmorda.

Post tempo
kelka, l' sendito
el lupa trup' aperis
ĉe ŝafoj sen invito.
Li kun ekscito

persvadis,
'Kial la batal'?'
La ŝaf' kaj l' lupo povas
kunvivi ja sen rival'
kvaz' en festival'.

Kaj ho ve,
tamen, sen sekur',
ni ĉiam tremas time.
Ni, lupoj, de mild-natur'
kaj bona kultur'

ja estas
kaj l' pacon amas.
Kaj, vi, ŝafoj pro via
obe' surtere famas.
Ni tute samas

rilate
al temperament'.
La hundoj ĉiam ĝene
kveleras kun malkontent',
bojas sen silent'.

Se hundojn
vi ja forpelas,
ni povas vivi pace.'
Tiuj vortoj tre belas
kaj vere celas

malpacon.
Sed ŝafoj krede
akceptis la konsilon,
ili ĉiurimede,
ankaŭ sencede,

forpelis
hundojn senspure.
La lupoj venĝsoife
atendis kaj terure
atakis kure

surkampe
ŝafojn, kruele
masakris ilin rabe
sen ajn rezist' ribela
kaj bar' forpela.”

Ezopon
la Samosanoj
ne elliveris, sed li
volonte, jen kun plano,
iris al klano

de Krezo
kun granda gloro.
La reĝ' tre surpriziĝis,
l' impona oratoro
de la popolo

ne estis
la venanto, sed
la kripla, nanstatura
sklavo kun nuda pied',
sen milit-kasked'.

Ezopo
diris sentime,
ke li venas memvole,
kaj petis plen-estime
kaj mild-esprime

de Krezo
indulgon kore.
Li nomis sin nur grilo
muzikanta fervore,
ne vund-dolore

pikante
iun nek ion.
Kaj tiam li elmontris
sian vastan fabl-scion
kaj la magion

persvadan.

Li fablon jenan
rakontis: “Dum akridojn
ekstermadis venenajn,
grilon ĝenplenan

li kaptis.

Ĝi ĉirpis peton:
Ne premu min ĝismorte,
al frukt’ detruan treton,
al spik’ mordeton

neniam
mi donis fuŝe.
Mi nur kreas muzikon.
Kiam trilas etpuŝe
mi balsam-tuŝe

ekgajas
iranto laca,
vi kaj filoj gajos. Min
lasu en vivo paca
kaj senminaca.

Mi nek vin
ja povas piki
nek endomaĝigi, nek
mordi, sed nur muziki
ĝoje muziki.”

Daŭrigis
Ezop' sincere,
“Jes, reĝ’, mi estas tia,
la kantisto, ververe.

Servon prefere

mi donas
al la homaro,
trezoron mian tutan
ankaŭ. Kaj nur bonfaro,
oferpreparo

jen estas
mia aspiro
azen’ min provis vane
imiti sen akiro,
kaj per satiro

min mokas
formikoj cele
al sia gren-akumulo.”
Reĝ’ aŭskultis ĝojŝvele
lin plezurpele,

kaj fidon
metis bonvole
sur lin, kaj tiele do
sukcesis li laŭvole
akiri sole

la pacon
por la popolo,
kiu lin ja akceptis
venkmarŝe en ĝojbolo
kiel idolon.

Rakontas
oni komplete,
ke el Samos-insulo
li iris for boate
kaj migris sate

de urbo
al urb' kaj ĉie,
vizitis Babilonon,
aventurojn havis tie
kaj spertojn plie.

Al Hellas
revenis fine
Ezop', al Delfoj trafis
kaj okazis fascine,
ŝajne destine,

konflikto
inter Ezopo
kaj sanktaj aŭguristoj.
Neniu en Eŭropo
aŭ sur terглоbo

scias pri
kia obscedo
kroĉiĝis al konflikto,
ĉar nur postrestis pledo
jena laŭ kredo,

ĉar l' aktoj
de la proceso
jam perdiĝis senspure.
La pledo, sen eksceso,
kaj laŭ konfeso

priskribas
la kolizion:
“Ho pastroj, aŭdu. Iam
respektis viajn pion
mi kaj konscion,

ĉar Delfoj
fama tuttere,
sed kiam mi alvenis,
mi ŝanĝis jen kolere
kaj konsidere

ideojn
miajn entute.
Klarigos tion jene
detale mi pogute.
Mi marapude

jen vidis,
ke sur marondo
naĝas tre fore io,
tiom ĉe horizonto,
laŭ imag-sondo

mia, ĝi
ja estas ŝipo.
Sed kiam ĝi alnaĝas
sub onduŝ' kaj ventvipo,
nur putra ŝtupo

aperas
antaŭ okuloj.”
La grilo, tamen, povis
ankaŭ piki pro brulo
kvaz' frenezulo.

La pikojn
tiajn ne ŝatis
la potenculoj. Seianus
akuzis, kaj lin batis
kaj malkompatis

l' unua
plaga fatalo.
Li certe lin defendis
sukcese kontr' rivalo
en leĝbatalo.

Pastroj, por
lia mortigo,
eĉ enŝovis en aĵojn
liajn, jen per intrigo,
sanktan kalikon
de templo
Apoll', pri ŝtelo
sakrilegia akuzis
lin, juĝis sen ŝancelo
kaj kun kruelo

mortpunon.
Al l' ekzekuto
survoje li ankoraŭ
provis per forta tuto,
saĝa elŝuto

rakontis
fablojn intence
por ilustru punon de
perforto alud-sence.
Li dekomence

ja citis
fablon pri rano
kaj mus', pri agl' kaj vulpo,
persvadis al mens-sano
de la just-amo,

kaj eble
li cignokante
fablis ankaŭ pri agl' kaj
alaŭdo aplom-lante
kaj instruante,

sed ĉio
'stis senutila.
Nun li diris laste, kun
"humuro pendumila"
per saĝo brila:

“Antaŭe
kampulo aĝa
estis, kiu jam manĝis
bulbojn en dom’ vilaĝa,
sed urb’pejzaĝa

ankoraŭ
ne sin prezentis
antaŭ liaj okuloj.

Li malĝoja sin sentis,
do li lamentis,

petante:

‘Multajn panojn jam
mi manĝis, sed forlasis
ĉi dometon neniam,
kun dezira flam’

mi volas
urben veturi.
Rajdbeston donu al mi.’
Por igi lin plezuri,
oni kunkuri

jen lasis
azenon kun li.
L' aĝulo ekvojaĝis
jen al la urbo per ĝi.
Li, kun fantazi',

surrajde
sidis ĝojplene,
kiam ŝtormo lin trafis.

L' azeno prancis pene
l' aĝulon ĝene

balancis,
sin levis fine
subite sur la postajn
krurojn, puŝis flankkline
lin jen ruine

en foston.
Tie vundite
morte li kuŝis vee,
sufere dolorfrite
plene frid-ŝvite.

Apenaŭ
li spiris vere.
'De rajdĉeval' bonrasa
aŭ de mulo prefere
kaj mortsufero

ol de la
stulta azeno!"
Post rakontad' de l' fablo,
lin depuŝis sen peno,
sen ajna beno,

de alta
montpinta roko
en profundon de valo.
Ezop' kun siaj moko,
kaj fablostoko

falmortis.
Sed plagis pesto
post nelonge la urbon
Delfoj per mortinfesto
je vivekzisto.

Kaj ĝi nur
ĉesis subite,
kiam l' urbo, kun pento,
starigis laŭmerite
templon rapide

kaj altan
memorkolonon
sur lia ekzekutej',
jen por peti pardonon
kaj pacan donon

de l' dio
tree kolera.
Ezopo tiel venkis
post la morto mizera.
Sed la fiero

spirito
kaj la fam-gloro
de Ezopo brilas lume
ĉiam en la memoro
de ni popolo.

Lily

Valentino sen Amato

sengusta
morna valenten'
pro malesto de amat'
kun donac' de ama ben'
mi en splen', ĉagren'

brulege
kun juk-maltrankvil'
kore kaj korpe flame
soifas mia subtil'
al forta boril'

nek rozon
nek ĉokoladon
mi volas, sed de amat'
violentan invadon
kacan nomadon

Rememoro pri Seksatenciteco

iunokte
je juna aĝo
revene el lernejo
kun naiva kuraĝo
al la vilaĝo

malkaŝe
fortika viro
baris al mi la vojon
preta per mana tiro
por vesta ŝiro

panike
en granda ŝoko
senforte en lia sin'
mi kolapsis sen voko
kiel neĝfloko

malklare
en mia kapo
alnaĝas panjaj vortoj
"por sukcesa eskapo
per piedfrapo!"

mi vigle
baraktis pene
el firma brakumado
piedfrapis fortplene
ho ve, azene!

senforte
mi cedis vole
al volupta kisado
mi sentis min korp mole
senhelpe sole
dumvive
unuafoje
mi sub vira perforto
kuŝis tere ĉevoje
kiel malĝoje!

krima man'
senvestigis min
tutnuda sen ajn ĉifon'
mi falis kvaz' en ravin'
cede al destin'

diboĉe
li ludis fuŝe
mian korpon laŭvole
kisadis min pluvduŝe
forte perbuŝe

damninde
li suĉis mamon
mian tire kaj puŝe
mi sentis kaj balzamon
kaj brulan flamon

kia pik'
korpon trakuris
mi kuŝis obeeme
ĉu ĝi min aŭ torturis
aŭ min plezuris

alsuben
li palpis glite
al mia hara kavo
fulmo venis subite
fremde vizite

korpkline
per sia lango
li lekis mian truon
ambaŭ sur trema tango
de sent-lavango

konscie
mi sentis vere
malsekiĝi subaĵon
tiki! estiĝis pretere
kaj netolere

ankaŭ li
ne eltenis plu
sin rektigis abrupte
el de voluptema sku'
por sekvanta ĝu'

rapide
li jam deŝiris
siajn vestojn entute
neiun vorton diris
anhele spiris

kiele
figuro bela
li aspektas sangvine
kun konturo fabela
sed vol' kruela

rigidis
jam lia kolbas'
fortika, longa, fera
jen preta por predo-ĉas'
sen ajn embaras'

min kovris
li korpe glue
kaj murmuris karese
ĉeorele unue
kaj frotis due

glate
kac' jam sukcese
en min glitis senbare
profundiĝis senĉese
kaj neregrese

atako
de pika dolor'
trakuris tutan korpon
tamen la mava sinjor'
daŭris en labor'

akutvoĉe
mi kriis spite
kaj fortege baraktis
sub lia prem' ĝisŝvite
brule irite

tuj poste
ekstazo rava
min konkeris sensone
ĉesis la movo sava
por cedo sklava

li boris
ĉiam rapide
kun aŭdebla ronrono
kaj puŝ-tire senbride
vere perfide

kiel agl'
li laŭte kriĉis
kun kap' falanta sur mi
jam forton li dediĉis
klare feliĉis

mi sentis
varmegan fluon
erupciiĝi enen
alporti ravan ĝuon
en mian truon

ni ambaŭ
kuŝis langvore
senparole enpense
ĉu indas ti' favore
aŭ malhonore

stariĝis
li kun kontento
sin vestis kaj sin zonis
post lascivaj atento
kaj diligento

ignore
li tuj foriris
kvazaŭe en koŝmaro
mi mizere deliris
peze suspiris

herbŝosoj
karexis mian
vizaĝon kosoleme
ĉielo! ĉu en plorban'
aŭ por viv-elan'

ELEERNO

Guozhu

Aplaŭde

Mirinda
nova rekordo!
Tridek Sopir-al-Sudoj
de Lily en agordo
el sorĉa kordo.

(2007-03-05)

Ardo

Al Lily

ensorĉaj
ĉinesk' lirikaj
ne nur pri seksa temo
sed en aŭdaco pika
kun pens' tragika.

Mao Zifu (1963—)

Neforgeseblaj Tagoj de Studento

1. Pikniko

Somere,
la verda plaĝo.
Manĝi propran kuiron,
trinki ekster studkaĝo.
Ondad flor-aĝo.

2. Strando

Ridas sun',
kuŝas knabino
en bikino sen timid'.
Paŝas knab' kun rektspino

al riversino.

3. Bivakfajro

Stelaron

fajro nuances.

Kisas teron per lumo

luno. Anĝeloj dancas,

ĉu nun romancas?

Miĉino (1938-)

Ĉinoj Revenas

Sendube

rekordon tenas

la Uhana Kolokvo.

Aŭdu : akklam' gojplenas :

" Ĉinoj revenas !"

Dum la jardeko de Kultura Revolucio ĉina EM fariĝis neaŭdebla. Tial, la raporto pri la Uhana Kolokvo, kiu okazis, samdate kiel la 63-a UK, en 1978 07 30 , en urbo Wuhan, alportis veran surprizgojon. UEA publikigis la koncernajn

fotojn sur kovrilo de sia organo esperanto (n-ro
2/1979) kun aklama titolo : ĉinoj revenas !

Akrostiko

Anoncas
Grupo Kantona
Al ni novan prosperon.
Debuto verde sprona,
Uvo — fruktdona !

En junio 1998 venis el suda Ĉinio ĝoja novaĵo:
la esperantistoj de Kantono decidis regule
okazigi la "Agadan Tagon", por kune altigi la
lingvan nivelon kaj por vigligi la lokan
E movadon. Surbaze de tiu aktivado, ili
eldonis novan revueton nomatan "AGADU".

Soelca Knabino

knabino
en povra izol'
sen amikoj en amuz'
sen ludado en petol'
vivas nur en sol'

Niuniu

Estonta Vivo

I

patrino
jam al akuŝo
proksimiĝas mature
kiel krevanta guŝo
sen ajna puŝo

II

patrino
en longa kuŝo
spiras kun trema buŝo
bebon monden sen fuŝo
venas per tuŝo

Sam

Knabino Linda

knabino

kun figura bel'
altiras al si aron
da viroj de juna hel'
kun amĉasa cel'

Ĝis Maljuna Aĝ'

vian manon
prenas kun kuraĝ'
mi sincere fidele
dum geedziĝa vojaĝ'
ĝis maljuna aĝ'

Ŝi Alvenis

I.

iame
ŝi kun fervoro
eniris mian sinon
kiel ĉarma aŭroro
kun vivfavoro

II.

sed nune

ŝi sen kompato
foriris foren de mi
por virĉasanta ŝato
ve, mia fato

Boato de Vivo

flosante
en tanga maro
mia boat' de vivo
balancas en amaro
— senhelpa faro

Dimanĉe

mia mens'
en movema vag'
pri tio kaj alio
ĉu estas ripoza tag'
nur per pensa pag'

Sunfloro

sunfloro
ĉiam al suno
turnas sin per vizaĝo
ĉu flati por fortuno

sen brula puno
Densa Nebulo

malklara
densa nebulo
kovras ĉion per gaza
laktblanka minca tulo
mondo en lulo

Kakto kaj Lacerto

E L E R N O
vivadas
kakto en dezert'
iutage alvenas
svelta rampanta lacert'
sen sona avert'

al kakto
ĉuas en inert'
li, "Kial tie vivas?"
la respondo en asert'
"Ripozo en cert'!"

*ĉineske adaptita el "Kakto kaj Lacerto" poeme

verkita de S. Urban

Renkontiĝo de S-anoj

saluton!
la verda vorto
ŝvebas ĉe renkontiĝ' de
esperanta kohorto
kun vigla forto

manpremad'
senta esprimo
varmigas ĉies korojn
kun samcela intimo
de malproksimo

brakumad'
kara alligo
revekas rememorojn
kun kuraĝa instigo
al plu-navigo

vin-tostad'
ĉe la koktelo

levas verdan fervoron
por samklopoda celo
kun brila helo

parolad'
pri granda plano
altiras manklakadon
je la granda elano
de verda klano

Limigita Homvivo

homvivo
rulas destina
dum ĉasado al scioj
kun fervoro obstina
daŭras senfina

Nokta Penso

plenluno
prujneske brilas
kapleve mi ĝin spektas
mi al hejmlok' sopiras
vagpenso iras

Suda Pejzaĝ'

suda pejzaĝ'
famas en naci'
sub sun' fajr-ruĝas floroj
roj' printempe verdas pli
ĉarmas vido ĉi

(adaptita el poemo de Bai Juyi, poeto de
Tang-dinastio, Ĉinio)

Edz-Sopira

matene
mi edz-sopira
ne trovas lian velon
ĝis en sunlum' subira
kun sent' korŝira

(adaptita el poemo de Wen Tingjun, poeto de
Tang-dinastio, Ĉinio)

Zhuang Qixiong

Bona Tago

1

En pritemp',
ter', en bela vest'.
Daŭrfolioj sur montoj,
lagakv' ondas sen
tempest'.
Jen tre bona fest'!

2

En printemp',
aromas ĝarden'.
Pir',persik',prun',abrokot'
disfloras kiel festen'.
Kun bona maten'!

3

En printemp',
ĉio,kun prosper'.

Tag' belas, herb' verdas,
hirund' flirtas en liber'.
Por bona esper'!

ELEERNO